

UR SVENSKA JÄGAREFÖRBUNDETS NYA TIDSKRIFT 1904. SID 221.

Notiser och hvarjehanda

Björnskytte i Härjeådalen. Ånyo har en björn skjutits här uppe, och tillgick detta sålunda:

Faktor Olof Säll och afmätaren Johan Persson voro ute på Ransjö skog inom Linsell för att efterse vindfällda träd, då deras medhafda älg- och björnhund "Passopp" - förut bekant från af E. Modin skildrade björnjagter – visade tecken till oro, och de samtidigt fingo syn på spår efter björn. Detta var i de s.k. Hofdmororna på sydvästra sidan om Sonfjället och mellan Hofden och Rånda å. Joh. Persson kände här till ett pass utefter en bäckdal, där såväl älg som björn bruka ta sin stråkväg, och sprang dit, under det Säll med Passopp i ledband fortsatte i moren och letade. Hunden blef mer och mer ostyrig, allt efter som de kommo på färskare spår, hvadan Säll släppte honom. Nu bar det af i full fart och strax efter hördes skall af hunden, som träffat på björnen, hvilken senare mycket riktigt tog kosan ner till Johan Persson. Denne var ej sen att skjuta, och gjorde björnen vid skottet en liten sväng in åt moren men kom ånyo strax ut igen, därtill lockad af sina tvänne ungar, som äfven kommit tillstädes och morrande stodo på ungefär 40 meters afstånd från Johan Persson.

Emellertid gick kopparpatronen vid skottets aflossande sönder, så att endast bakre delen af hylsan följde med ut, och någon ny patron ej gick att få in, och tur var, att den sårade björnen ej gick anfallsvis till väga, försvarslösa som skyttarne nu voro, ty Säll hade ej något gevär med.

Björnarne försvunno nu, hack i häl följda af hunden, och om en stund hördes ståndskall, hvarvid jägarne, som under tiden lyckats klargöra patronläget, fortast möjligt skyndade dit och med ytterligare tvänne skott lyckades fälla björnen. Denna var en med vacker päls försedd större hona, åtföljd af tvenne gråhundstora ungar, hvilka senare under moderns motstånd mot Passopp lyckades undkomma. Detta skedde den 1:sta dennes.

Att björnen i trakterna af Sonfjället har ett kärt stamhåll, är sedan gammalt känt, och finns det ännu glädjande nog åtskilliga af detta högdjur kvar i landskapet. För ett par dagar sedan fingo sålunda några jägare under sökande efter älg sikte på en björn, där denne ute på en myr vid Ostkammen låg och spisade på en del rötter. Hunden visade tecken till, att det var något i närheten, och männen, som trodde det vara älg, posterade ut sig, då helt plötsligt en björn i full fart gaf sig i väg, dock på för långt håll för att kunna skjutas.

Sveg den 14/9 1904. Ax. Svk.(=Axel Svedmark)

Anm: Utöver denna skildring har undertecknad sonson till Johan Persson (=Bergström) hemma i Glöte fått kompletterande uppgifter av Per Styffe, född 1890.

Skottet tog bra, men björnhonan ställde sig med ramarna mot en lutande trädstam inte långt från Johan och var grön i ögonen. Väste så saliv sprutade. Johan försökte få ut den trasiga hylsan med sin kniv, men det bar sig inte bättre än att knivbladet gick av. Så snart han lyckats rensa loppet drog sig björnarna undan men Passopp svarade efter en stund med ståndskall och björnhonan kunde fällas. En av ungarna kom ända fram till benen på Johan, men innan han ännu en gång hann ladda om, lyckades ungarna komma undan.

Erik J Bergström